

og navnlig heldige derved, at de forebygge megen Usikkerhed og kunne forhindre adskillige Processer — der kan maaste blive nok endda. — Der er enkelte Punkter i Lovforslaget, som jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, hvor jeg tror, der kunde vindes noget ved at gøre Forandring, og jeg skal navnlig henlede Opmærksomheden paa § 6, hvori der siges, at den patenterede Genstand maa ikke indføres fra Udlandet eller salbydes eller drives Handel med. Der tror jeg, at Lovforslaget gaar noget for vidt. I et saa lille Land som vort er Industrien ikke saa udviklet som i store Lande, jeg vil f. Eks. sige Tyskland. Der er det rimeligt, at en Mand saa godt som altid kan oprette en Fabrik for at forfærdige den patenterede Genstand; i et lille Land som vort kan det have sine store Vanskeligheder for ham at anvende sit Patent, men derimod kan det være fordelagtigt for ham at oprette en Fabrik i et større Land. Dersom han gør det, og han driver den med Fordel, forekommer det mig uheldigt, at han ikke kan indføre den af ham eller hans Fuldmægtig fabrikerede Genstand her i Landet. Det vil — og det er navnlig den Side, jeg ser paa i Øjeblikket — være til Gavn for vor Industri, Vandbrug og Søfart, om en saadan Genstand ikke skulde kunne komme ind i Landet, fordi den var fabrikeret i Udlandet. Der maatte, det ser jeg godt, være Grænse for saadant; men naar Patenthaveren kan godtgøre, at han har gjort, hvad han formaaede, for at saa den patenterede Genstand forfærdiget her hjemme og ikke har kunnet opnaa det, saa skulde det tillades ham at indføre Genstanden udefra.

§ 8 handler om, at Regeringen under visse Omstændigheder kan bestemme, at en patenteret Genstand skal kunne bruges af Staten. Naar der siges: „bruges af Staten“, antager jeg, der menes, at den skal kunne fabrikeres paa Statens Værksteder, og den Erstatning, som vedkommende skal have af det offentlige, bliver fastsat ved Støn af Patentkommissionen. Der tror jeg, det vilde være billigt, om Patenthaveren fik nogen Bestyrelse til at tale med i saadanne Spørgsmaal, enten ved at han kunde sende et Par Delegerede til at deltage i Kommissionens Støn, eller kunde forlange et Par uwillige Mænd udvalgte af Retten.

Der er endelig et Spørgsmaal, som jeg tror, der skulde Bestemmelser om i Loven, nemlig at hver patenteret Genstand skulde saa vidt muligt, og naar den egne sig dertil, forsynes med Patentmærke, saa at enhver, som ser en saadan Genstand, kan vide, at han ikke maa kopiere den. Manges Mand

vil uden at tilfugte noget ondt eller noget Bedrageri, naar han ser en Genstand, mene, at den kunde han udføre, og saa gøre det i god Tro, naar den ikke var forsynet med Patentmærke. Derfor tror jeg, at der burde her i Loven optages en Bestemmelse om, at enhver patenteret Genstand skal forsynes med Patentmærker. Ligeledes vilde det være rigtigt, at ikke patenterede Genstande ikke maatte forsynes med det Ord „Patent“. En saadan Bestemmelse har man i den nyeste Lov, som er kommen ud, nemlig den sveitsiske, og jeg tror det er rigtigt, jeg synes endogsaa nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse. Med disse korte Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Sagen.

Judenrigsministeren (Singer Slev): Det synes jo, efter hvad der er fremkommet, at der er Enighed om, at man bør komme til en Patentlov, og at man altsaa vedkender sig, at den, der er Opfinder, bør sikres Udbyttet af sin Opfindelse en vis Tid, mod at den senere bliver Almenejendom. Det er det Princip, som ligger til Grund for Lovforslaget. Kun en enkelt Taler, den første ærede Taler, har rørt ved Forholdene, som de nu ere, og jeg tør antage, at andre ere enige med ham i, at det, netop fordi vi have den nuværende administrative Ordning, som er saa ufuldkommen baade med Hensyn til den Maade, hvorpaa Patenterne kunne gives og med Hensyn til Retsvirkningen, er bedre at komme hen til en virkelig Retsstilstand, saaledes at man veed, under hvilke Vilkaar man kan saa Patent, og hvad det betyder, at man har faaet det. Nu er det saaledes, at man kun yder Eneret til Tilvirkning her i Landet, men enhver kan frit indføre fra Udlandet, hvad der er givet Patent paa her i Landet. Forholdet er altsaa meget ufuldkomment. Forvigt er det nu, ligesom det agtes indført ved Lovforslaget, saa, at ved hver Udstedelse af Eneretsbevilling forbeholdes det, at Eneretten kan omstødes, hvis en anden allerede bevistlig har forfærdiget Genstanden. Man kan allerede nu gaa til Domstolene, og der er Eksempler nok paa, at det er sket. Man skal altsaa nu, i Stedet for det nuværende administrative Støn og noget vilkaarlige Støn — om man end har haft sine Hovedregler, man har gaaet efter i mange Aar — gaa over til en anden Tilstand, og der er stor Trang dertil. Det er ikke gaaet, som man spaaede for 14—15 Aar siden, da Sagen var til Behandling, at det var noget, der faldt bort; tværtimod, i det sidste Aar, 1889, er der bevilget over 400 Patenter her i Landet, omtrent Halvdelen for Indlændinge og Halvdelen for Udlændinge. Det kommer